

BETOOG

28 oktober 2021

Het was een studentikoos spelletje. Tijdens mijn hoofdopleiding had één van de docenten de gewoonte om ons op vrijdag met pakken papier te bevoorraden – we noemden hem dan ook Prins Papier – waarop projecten stonden uitgeschreven. De bedoeling was deze dan op maandag of dinsdag (naargelang het lessenrooster) te bespreken. Gezien het weekend volgepland was met ABS activiteiten (Alles Behalve Studeren), was er geen tijd om al die projecten door te nemen, maar maakte ik er een sport van om over elk onderwerp tijdens de les een betoog te houden, tot de docent doorhad dat ik ze niet gelezen had en mij het zwijgen oplegde – ondanks mijn verdere pogingen om nog in het debat tussen te komen. Na die jeugdakkefietjes is de wederzijdse sympathie tussen de docent en mij gebleven en is een sporadisch weerzien een blijde gebeurtenis, waarbij hij telkens zijn appreciatie voor mijn ondertussen onverwachte bewandelde weg duidelijk maakt.

In diezelfde jaren werden de grote betogingen tegen de kernraketten georganiseerd. Ik zie ons nog staan aan het Noordstation, met de eerste WTC torens – ondertussen al ontmanteld – omringd door een landschap in puin, want de andere gebouwen moesten er nog allemaal komen. Deze manifestaties waren een grote happening, met dans en muziek, karren met originele uitrusting of met zangers en een orkest op, met schor geschreeuwde slogans, maar vooral een goed gevoel dat je er bij was en overtuigd dat die aanwezigheid met zovelen belangrijk was voor de goede zaak.

Met uitzondering van de Witte Mars – ondertussen ook al 25 jaar geleden – dachten velen met mij dat die grote betogingen een fenomeen waren van de jaren ’80 van de vorige eeuw en dat ook zo zouden blijven. Groot was mijn vreugde toen onder impuls van Jongeren voor het Klimaat dit soort manifestaties opnieuw ingang vonden en vinden. Gezien de eerste vrijdagmarsen net naast ons kantoor trokken, konden we tijdens de middagpauze mee genieten van de massale opkomst van jongeren voor de grootste bekommernis van de mensheid en hun eigen toekomst en kwam datzelfde goed gevoel terug. Na een gedwongen onderbreking door de grote gezondheidscrisis zijn deze betogingen nu helemaal terug, om de aandacht voor het klimaat weer vooraan op de agenda te plaatsen.

Er zijn beleidsmakers die betogen dat de motivatie van deze jongeren er vooral uit bestaat om ABS activiteiten te organiseren. En dat er door Corona al zoveel tijd verloren is gegaan. Dit is op zich al een merkwaardige stelling, want als er nu op één domein zoveel tijd verloren ging, dan is het wel het klimaatdossier.

Er zijn beleidsmakers die betogen dat het allemaal teveel geld zal kosten, terwijl de energieprijzen nu al de pan uit swingen, en dat dit nefast zal zijn voor de economie. Dit is eveneens een merkwaardige zienswijze, temeer omdat in dezelfde week de topman van een havenbedrijf stelde dat hernieuwbare energie essentieel zal zijn om nieuwe investeringen in Vlaanderen aan te trekken.

Er wordt door sommige beleidsmakers betoogd dat de toepassing van het nieuwe Europese energie- en klimaatpakket “Fit for 55” haalbaar en betaalbaar moet blijven. Gezien de begroting extra diep gaat door de financiële kosten van de waterbom – de klimaatramp van juli 2021 in ons eigen land – zou men met enige goodwill nog kunnen vermoeden dat een dergelijke

uitspraak een studentikoze grap is.

Helaas is dit geen vrijblijvend debat, maar bittere noodzaak. Straks onderhandelt de wereld weer verder over klimaatmaatregelen die de toekomst van ons en onze kinderen moet vrijwaren. Gelukkig zijn er zoveel bewuste jongeren die daar reeds naar handelen en het de moeite vinden om hiervoor opnieuw massaal te betogen.

Bart Bode